

**HEDNINGEN OCH ANDRA
BERÄTTELSEFRÅN
SÖDERHAFSÖARNA**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649114856

Hedningen och andra berättelser fran Söderhafsöarna by Jack London

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JACK LONDON

**HEDNINGEN OCH ANDRA
BERÄTTELSEFRÅN
SÖDERHAFSÖARNA**

HEDNINGEN

OCH ANDRA BERÄTTELSE
FRÅN SÖDERHAFSÖARNA

AV

JACK LONDON

—
BEMYNDIGAD ÖVERSÄTTNING
AV *ALGOT SANDBERG*

—
TREDJE UPPLAGAN

STOCKHOLM
BOHLIN & Co.

SVENSKA TRYCKERIAKTIEBOLAGET
STOCKHOLM 1919

2528
287 2045

I.

HEDNINGEN.

Jag träffade honom första gången i en orkan. Men fastän vi kämpat igenom orkanen på samma skonare, fick jag inte syn på honom förrän skonaren gått i spillror under oss. Utan tvivel hade jag sett honom tillsammans med den övriga kanakbesättningen ombord, men medvetet hade jag inte haft en aning om hans tillvaro, ty *Petite Jeanne* var alldeles överfylld av folk. Utom åtta eller tio kanaksjömän, den vite skepparen, styrmannen, superkargen och de sex salongspassagerarne förde skonaren, då hon seglade från Rangiroa, bortåt åttiofem däckspassagerare, paumotaner, tahitier, män, kvinnor och barn, var och en med sin packlåda, för att inte tala om sovmattor, filter och klädknyten.

Pärlfiskesäsongen kring Paumotuöarna var över och alla vände tillbaka till Tahiti. Vi salongspassagerare voro pärluppköpare. Två voro amerikaner, en var kines — den vitaste kines jag någonsin sett — en var tysk, en polsk jude, och jag själv gjorde det halva dussinnet fullt.

Det hade varit en mycket lycklig säsong. Ingen av oss hade orsak att klaga, inte heller någon av

D. Ex.

de åttiofem däckspassagerarne. Alla hade gjort goda affärer och väntade nu på att få i lugn och ro riktigt vila ut i Papeete.

P e t i t e J e a n n e var naturligtvis alldeles för hårdt lastad. Hon mätte endast sjuttio tons och hade inte rätt att föra en tiondel av vad hon hade ombord. Under däcksluckorna var hon packad med pärlemor och kopra; det var ett under att besättningen kunde sköta henne, då det icke fanns plats att gå på däck, utan de måste ta sig fram uppe på relingarna.

Under natten fingo de gå på de sovande, som täckte däckets i dubbla varv, det kan jag svära på. Och så var där grisar och höns och säckar med jam, medan varje upptänklig plats var prydd med guirlander av kokosnötter och bananklasar. På båda sidor mellan för- och aktervanterna, lagom lågt för att förbommen kunde gå klar, hade sträckts gajar, från vilka hängde ner åtminstone femtio knippor bananer.

Det artade sig att bli en tråkig resa, även om vi skulle kunna göra den på de två, tre dygn, som skulle varit nog, om sydostpassaden blåst friskt. Men det gjorde den inte. Efter de första fem timmarna dog passaden alldeles bort i några flämtande fläktar. Stiltjen fortfor hela natten och följande dag, så tung och kvävande att blotta tanken på att öppna ögonen var nog att förorsaka huvudvärk.

Andra dagen dog en man, en inföding från en av ostöarna och en av säsongens bästa dykare i lagunen. Kopporna — det var just vad det var, fast jag inte kan begripa hur de kunnat komma ombord, när inga kända fall av dem inträffat i land,

när vi lämnade Rangiroa. Nu funnos de där i alla fall, en man hade dött och tre andra lågo sjuka.

Det var ingenting att göra. Vi kunde varken avskilja de sjuka eller ge dem någon vård — vi voro ju packade som sardiner. Det var ingenting annat än att ruttna och dö — det vill säga efter den natten som följde på det första dödsfallet. Samma natt stulo sig styrmannen, superkargen, den polske juden och fyra infödda fiskare i väg i den stora livbåten. De hördes aldrig av mera. På morgonen borrhade kaptenen resolut de andra båtarna — och där voro vi nu.

Den dagen blev det två dödsfall, nästa dag tre, så stego de till åtta. Det var egendomligt att se hur vi togo det. Infödingarna till exempel föllo i ett tillstånd av stum och slö fasa. Kaptenen — han hette Oudouse och var fransman — blev ytterst nervös och orolig nästan till krampaktighet. Han var en storsväxt, fet man, som vägde minst sina nittio kilo och han blev hastigt lik ett skälvande geléberg av fett.

Tysken, de båda amerikanerna och jag själv, köpte all skotsk whisky som fanns ombord och gingo i ett ständigt rus. Teorien var utmärkt — om vi höllo oss alldeles genomsyrade av alkohol, skulle varje koppbakterie som kom i beröring med våra kroppar genast brännas till aska. Och teorien höll i praktiken, fastän jag måste tillstå att varken kapten Oudouse eller Ah Choon — kinesen — angrepos av sjukdomen. Fransmannen drack inte alls, och kinesen inskränkte sig till ett glas om dagen.

Det var inte roliga dagar. Solen stod rakt över våra huvud. Det rådde fullkomlig vindstilla så när som på enstaka byar, vilka blåste skarpt i tio minu-

ter å en halv timme för att dö ut i syndafloder av regn. Efter varje by kom solen igen och drog hela moln av ånga från de genomvåta däckten.

Den där ångan var allt annat än trevlig. Det var en dödsånga mängd med millioner och åter millioner sjukdomsfrön. Vi togo oss alltid ett extra glas när vi sågo den där ångan stiga upp från de döda och döende, vanligtvis blev det ett par tre groggar dessutom och vi blandade dem bra starka. Vi brukade också ta oss ytterligare några glas för varje gång de döda kastades över bord åt hajarna som svärnade omkring oss.

En vecka gick det till på samma sätt; då tog whiskyn slut, och det var så godt det, ty annars skulle jag inte ha varit i livet mer. Det behövdes en nykter man för att gå igenom vad som följde sedan, vilket ni kanske medge, när jag nämner det lilla faktum, att till sist endast två män överlevde alltsammans. Den andre mannen var hedningen — så hörde jag åtminstone kapten Oudouse kalla honom i det ögonblick jag blev underkunnig om hans tillvaro. Men för att nu gå tillbaka . . .

Det var i slutet av veckan. Whiskyn var slut och vi voro nyktra. Då kom jag händelsevis att kasta blicken på barometern, som hängde i kajuttrappan. Dess normalstånd i dessa trakter var 29.90 och det var ganska vanligt att se det oscillera mellan 29.85 och 30.00, eller till och med 30.05. Men att se vad jag såg, barometern nere till 29.62 var mer än tillräckligt för att komma den mest druckna pärluppköpare att nyktra till.

Jag fäste kapten Oudouses uppmärksamhet på för-

hållandet och fick nu veta att han sett den falla under flera timmar. Det var inte mycket att göra, men vad han kunde, det gjorde han utmärkt i förhållande till omständigheterna. Han lät bärga seglen och sätta till stormrigg och väntade på stormen. Hans misstag låg i vad han gjorde sedan stormen kommit. Han drejade till för babords halsar, vilket varit alldeles riktigt söder om ekvatorn, om — och det var just det — om man inte befann sig direkt i vägen för orkanen.

Vi voro just rakt i vägen för den. Jag kunde se det av att vinden stadigt ökade i styrka och att barometern lika stadigt fortfor att falla. Jag ville att kaptenen skulle vända och länsa, tills barometern upphörde att falla, och sedan lova upp. Vi resonerade tills han var nästan hysterisk, men ge med sig ville han inte. Det värsta var att jag inte kunde få de andra pärluppköparna med mig. Vad var jag för en, som trodde mig förstå sjön bättre än själva kaptenen? — det var deras tanke, jag visste det.

Naturligtvis blev det en fruktansvärd sjö, och jag skall aldrig glömma de första tre sjöarna *Petite Jeanne* tog emot. Hon hade fallit av och första sjön gjorde nästan rent hus. Livlinorna voro endast för de starka och friska och till föga nytta ens för dem, medan kvinnor och barn, bananer och kokosnötter, grisar och lådor, sjuka och döende sopades bort som en skrikande, jämmerfull kompakt massa.

Nästa sjö fyllde *Petite Jeanne*s däck ända upp till relingarna, och när aktern sjönk och bogen pekade upp mot himlen strömmade allting både levande och dött akter över. Det var en människo-